

teatre

FRANCESC FOGUET I BOREU

Un trencaclosques de tòpics sobre el turisme

Reiseführer

DRAMATÚRGIA I DIRECCIÓ:
FERRAN DORDAL

Espai Lliure, 8 de gener

El turisme massiu és un fenomen modern molt vinculat al desenvolupament del capitalisme global. En un món volàtil i efímer, el turista es converteix en un mer consumidor a qui ofereixen un producte estandarditzat i fal·laciós, susceptible de ser oblidat de seguida. Com el consumidor prototípic, el turista esdevé una mena d'“aventurer que estima la diversió”, “un buscador de sensacions o col·leccionista d'experiències”, en paraules de Zygmunt Bauman. La seva llibertat d'escollir és, en realitat, il·lusòria, artificial i vulnerable.

Reiseführer de La Ruta 40 gira al voltant del concepte del turisme contemporani. Després de presentar-se, els actors expliquen els objectius del muntatge i surfegen sobre un reguitzell de llocs comuns sobre el turisme. Tot seguit, mentre resolen un puzzle enorme que ocupa tot l'escenari, comparteixen amb els espectadors una bateria de fragments, de relats convencionals, manllevats de guies de viatge. El tram final de l'espectacle es dedica a experiències personals de turistes de carrer.

A partir de la idea de moda del “relat”, La Ruta 40 basteix, amb el suport i la direcció de Ferran Dordal, una dramaturgia polifònica, fragmentada, difusa, a l'entorn dels *topoi*, estereotips i vivències sobre el turisme. Els tres intèrprets de l'obra (Alberto Díaz, Albert Prat i Sergi Torrecilla) assumeixen el doble paper de narradors/guies i d'eventuals turistes, que trenen un “relat” sobre alguns dels aspectes del món en què vivim —la virtualització de l'experiència, el consumisme desbocat, els clics culturals...—

NOEMI ELIAS

a partir de l'eix d'interès del fenomen turístic.

Durant bona part de la funció, mentre mantenen una interacció amb el públic, el trio d'intèrprets completa un immens trencaclosques que configura la imatge de diversos turistes badant i fent fotografies. De dos grans baguls treuen, amb parsimoniosa naturalitat i estrepitoses caigudes de ritme, les peces del puzzle i, cap al final, conviden els espectadors més intrèpits a completar-lo. La imatge resultant —il·lustració metafòrica del relat que s'ha explicat— evidencia la incapacitat del muntatge de proposar un revulsiu escènic-discursiu que en capgiri l'atonia dominant.

Reiseführer —i altres espectacles de creació com el petulant *Posaré el meu cor en una safata* de Carla Rovira o el suggeridor *Turba* de Mos Maiorum— exemplifica l'arribada de la societat de la gamificació —llegiu *The Game* d'Alessandro Baricco— al teatre. Una compa-

nyia decideix tractar una temàtica d'actualitat i emprèn una “investigació” que aplega materials diversos i experiències personals, elevats a la categoria de matèria artística. Tot, en un estadi de digestió. S'hi inclouen uns quants referents literaris, que sempre queden bé, i se serveix lúdicament, amb la participació de la concurrència.

Vet aquí un dels mèrits de *Reiseführer*: la comunicació directa, simpàtica, que busca i troba en els espectadors més propicis al joc. Mínimament caracteritzats per un vestuari actual, els actors/personatges deixen entreveure uns antiherois de la societat líquida, que empatitzen amb el públic, sense inquietar-lo gens. Perquè el muntatge, escassament crític i transformador, poc incisiu en l'anàlisi interpretativa, es mou en el terreny amable dels tòpics digeribles. És un tret distintiu d'aquests espectacles de creació, basats en un exercici de documentació benintencionat, però massa lleuger i epidèrmic.